

3. szám.
Január 21-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Arany János.

Előttünk áll nemzetünknek azon nagy költője, a ki legnagyobb költője lehetne nemzetünknek, ha egy igen nagy fogyatkozása nem volna, mely őt ebben meggátolja: az, hogy irtóztató szerény;

Átalános bevett fogalom szerint két dolog kívántatik meg egy költőtől: az egyik az, hogy *iggyék*, a másik az, hogy *magát dicsérje*.

Arany se nem iszik, se magát nem dicséri

Más poeta nem mulasztja el tudatni a közönséggel, mikor volt szerelmes? mikor haragudott meg a kritikusokra? mikor csalta meg a kedvese? mikor volt kótyagos? eventualiter mikor nincs a csizmájának talpa? és főleg: miket tenne ő a hazájáért, ha azok a feltett tettek engednék magukat megtétetni?

Arany mindezekről nem énekel: a helyett csak a nemzet nagy hőseivel foglalkozik, a kiknek ugyan nagy tus volt olyan nagy emberek-

nek lenni, mikor még nem volt se puskaapor, se censura.

Csupán egyszer fakad ki annyira a maga dolgában, hogy azt mondja:

„Ne volnék csak olyan vén!
Írótollam letennem,
S beszegődném maholnap
Csizmadia inasnak!”

Csizmadia inasnak! Ez alak itt ni! Hisz ezzel a gyönyörű bajuszszal egyenesen csizmadia atyamesternek választ-hatnák meg!

Miért ne! ha engemet megválaszthattak csizmadia-czéh-beli — *választmányi-tag*-mesternek. — Az vagyok!

Már akkor Arany csak megérdemelné, hogy a hol én választmányi-tag-mester vagyok, ott atyamester legyen.

És ő csak inasnak ajánlkozik.

Ezért nem lesz belőle semmi Mondom én ezt neki eleget.

Most is megválasztanák akadémiai titkárnak, ha nem volna neki egy nagy ellensége, a ki mindenféle ráfogott hibákat hiresztel felé.

le: — pedig egy házban lakik, egy asztalnál ebédel vele!

Ez a rágalmozója Aranyak: — saját maga.

Kérdjük tőle: hogy vagy? Feleli: sehogy sem: Nem érek én már semmit.

Akkor van épen csordultig a poézis szín-mézével.

Kérdjük tőle: mit irsz? „Semmit sem;“ feleli; „nem tudok én már írni sem.“

Akkor költötte épen „Buda halálát,“ a mi olyan remek mű volt, hogy még a Pesti Hírnök is kénytelen volt — megtámadni.

S ha kérjük, mi van az ujságodban? Azt mondja: „ugyan hát mi lehetne benne?“

De isz így nem lehet nagy emberré lenni! Annak a legelső titka a jó programm csinálás,

Persze az is nagy hiba, hogy a lapjában nincsenek himzet-minták.

A tudós kollegák aztán azt mondják:

„Oh be remek hősköltevényeket ír ez az Arany; ne válaszsuk meg akadémiái titkárnak, hadd kényszerüljön még több ilyen szép verset írni! azt mi elolvassuk — a tiszteletpéldányból.“

A publikum meg azt mondja:

„Ne járassuk Koszorúját, hadd legyen kénytelen mentül több szép hősköltevényt írni; azt majd megszerzi a tiszteletes s elolvassa tőle az egész komposzszeszszorátus.“

És azért soha sem hallod tőle, hogy panaszkodnék.

Az akadémiái üléseken dirib darab papirosokon szoktunk egymásnak izengetni. Én karrikaturákat mázolok neki, ő meg nekem epigrammokat küldöz.

Egyet közlök belőlök. Arról folyt épen az értekezés, hogy a história csak azoknak a neveit jegyzi fel, a kik szellemükkel hatottak és a kik vérengző hadjáratokat viseltek.

A papirrongyra, mit hozzám röpített, ez volt írva:

Az emberi-öltöt nagy feledékenység Elnyeli, mint tenger; Csak kettő marad fenn az emlékezetben: Der Denker und Henker.

Az ilyen papir,rongyokat én rakásra gyűjtöm, s majd ha mind a ketten meghaltunk, majd ha a magyar uraságok belgák és angolok lesznek; — ezereket fognak érte kapni — az örököseim.

K—s M—n.

És nincs koszorúja.

Jó gyermekem! a haza szebb idejét
Elmult az örökre! — ne zengjed,
A lányka nem érez, az ifju nem ért,
— És nincs koszorúja . . . stb.

Vörösmarty.

Jár iskola mellett az úrfi hiven,
Leczkére is elmegy — egyszer hetiben,
Doktornak, ügyésznek, ugyan nevelik,
Tantárgya, de még nem tudja, melyik?
Elkölti az apja csekély vagyonát,
Exameneker esik ő ugyan át,
S hol végzi a cursust, mint eminens,
Nem doktor a czime, hanem patiens,
— És nincs koszorúja

Szép ifjú leány mindent kitanul,
Ver zongoragépet irgalmatlanul,
Tud mondani szép idegen szavakat,
Büvölni szemével a férfiakat,
Ért a piperéhez, a tánczhoz is ő;
Ott lejteti karjain oh mily dicső!
Hír mondja, ő hordja a bál szakon át,
A bálkirálynői diszes koronát
— És nincs koszorúja

Hős volna a férfi, ha volna mező?
Egy térről a másra tévedez ő.
Nincs harcza a karnak, az ész ugarol.
Hirnek szava nincs év napjairól,
Mint hajdan, a multban a szív se dobog,
Szólnak, — csak a kótyavetyén, — a dobok,
Vár, vár a tevés jobb éveire,
S megjön — csak az ősz dere fürteire,
— És nincs koszorúja

Irsz árva poeta hevült dalokat?
Feszíti nagy indulat oldaladat?
Irv! ám ki ne add, mert benne bukol,
Bölcs az, ki a más veszedelmin okul,
„Az ifju nem érez, a lányka nem ért,“
És egy fagarast sem ad verseidért,
Szép hölgyeink asztalain a „Bazár,“
A férfi kezében a kártya: hazárd!
— És nincs KOSZORÚ-ja

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Ismit egy praktikus finantzprojektumal előalanyi szerencsim van.

Az a grof Hartig most azt cseleket, hogy meghalt; — mikor testamentumot felbontotak neki; bene megtaláltak töbi közöte egy legatumot, mely szerinte ezer forintokat testalja finantzdirectionnak azirt valo nizve, hogy minek utana ü miltosaga holmi egyetmast, egy kis jó szivart, egy kis törökdohányt; egy kis cognacot stb. stb. austriai vamfelügyelők orrara való kötös nélkül, mint nix mautbareszt maganak behozata volna; nem elakarja vinyi masvilagra terhet lelkivel, hogy aladalmat ekint jogos jövedelmeitől megfosztota; s ezenel a vamat örököseivel megfizeteti.

Had kirék alazatosan, az nekünk isz kötelesige volna. Menyi jó szüz magyar dohányt meg-elpipazta egyik isz, másik isz! Vitkezis volt am az! igen isz nagy vitkezis! mely benünket a masvilagon terhelyi fogja. Azirt isz tırjettek meg keresztin hazafiak, is mikor meghaltatok, szamoljatok ösze, menyi dohányt tömtetek pipa gyomraba, a ki nem lata soha trafikot? is fizestetek meg azt finantznek, nehogy masvilagi vammal quadruplomosan meg accisoljak beneteket!

Ti pedig zsidó hazafiak, irdemes heber (de nem „lopotók“) testvireink, gondolatok vigig, mikor meghaltok, menyiszer főztetek spiritust zöldhajtokas örangyalok tudta is akarata nélkül? s fizestetek vissza testamentomban, nehogy a ti spiritusaitokat főzenek majd meg oda által menyei finantzok, a kik virtusaink palinkas hordoit megakonaznak.

Hogy pedig mind ezek így megtörtinyenek, oda kelene működnyei ilető pap uraknak is rabinus uraknak, hogy emberek, a kik el akarnak költöznyei mas vilagra, adig el ne ereszenek, a míg ezen bűneik lajstromat le nem ronak. Kiki fedezzen fel, mit elpipazta magyar dohánybul? s csak azutan megkapjon absolutiot.

Is mikor ez megtörtinik, akkor ha in volnik finantzdirectio; bevallot sumacska erejeig, haromszorosan megbirsagolnik örökösöket, törvinyes igazsag irtelme szerint.

Ez nagyot segítene mingyart deficiten; megkönyebülne a mi lelkünk; de meg Plener ur isz; ü excellentiajai.

In riszemről soha se nem megcsaltam finantzrendörsiget iletemben, is így nem hagyhatom neki testamentumban egyebet, mint foro aldasomal parosult hő szeretetemet.

Alazatos szolgálja

Tallérossy von Zebulon.

Vidéki levelezés.

Debreczen 1865. jan. 9.

Egy szárnyas állat készítő czivilizátor hozzánk, Debreczenbe, honunk legnagyobb magyar városába érkezvén, a köz részvét felélesztése tekintetéből az ide mellékelt hirdetmény által kívánta magát a közönségnek bemutatni:

Wan serencsém a. t. cz. Kössönségnek cszenei jelenteni hogy én ma Beisből egy nagy Transport Majmokat, Papageiattal, Nyngot Indiai ének madarakal, Méss Papageiattal, melyek Európába és költenek híres Hártze Kanári madarakkal, igazsi Kollendallosokkal, melyek éjjel és úgy mint napal dallolnak, továbbá egy nagyszerü

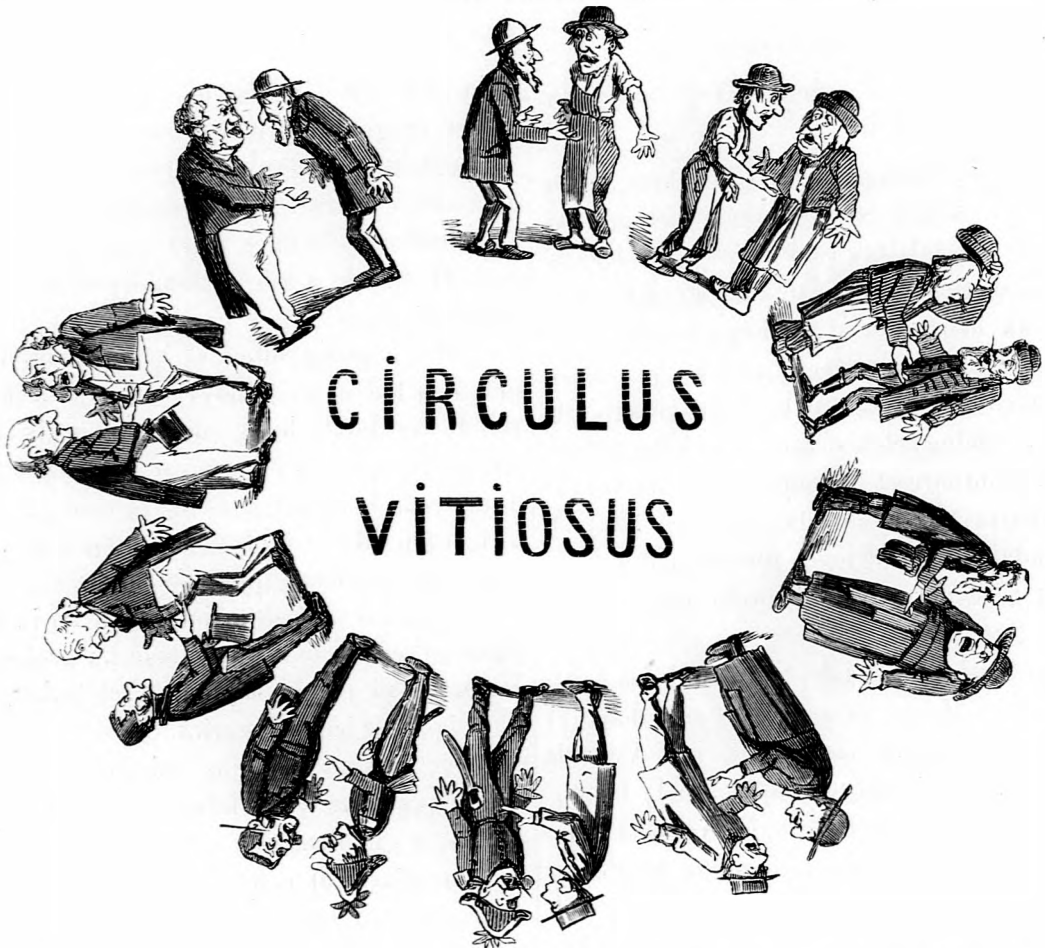
kiállítás a legellegásae Madarkalitzkával érkezteni, és mint a. t. cz. kössönségnek még ebbe a szokba senki ily nagy kiállítást be nem mutatot és egy szép madár, és jó dallos egy szobainak ékére válik, tehát remenylem hogz a. t. cz. kössönség vásárlóit nálom a legjéttányosak áron végezni fogja.

Továbbá cserébe vagy vásárlás által veszek én mindenü állalokat a mi Trapokat, Sasokat, Farkasokat, Medvéket és. a. t.

Vendégló a Fobér Lóhoz Szoba Szám 25

Ratschka Károly,
álloskereskező Beisből.

Druck von F. Fridrich und Comp, in Wien.

Minden ember pénzt akar kérni a másiktól s egyik sem akar adni a másiknak!

Meteorologiai észleletek

a világ különböző részeiből.

Berlin. Nőttön növekedő hideg. A nagy hó miatt az ország határát sem lehet kivenni.

Róma. Mennydörgés villámlással; szerencsére a mennykő sehol sem gyűjtött.

Turin. Szigorú tél. Ha soká így tart, még a borostyánfák is mind elfagynak.

Párizs. Ködös idő, sűrű prűszkölések: a császár kercsolyázik, a császárné szánkázik. Dupanloup és Montalembert egymást hólapdákkal hajigálják.

London. Lágý idő. Palmerston enged a hátán borsot is türetni.

Bécs. Változó idő. A pénzügyi állapotok folyvást a minusban.

Varsó. Nagyszerű engedékenység! A hónap megengedett útlevelel és heimats-schein nélkül Lengyelországban megtelepedni.

Úgy magyarosítsunk meg mindent.

Ha már a bálterem „vigarda,” legyen a tudós társaság „komorda,” a muzeum „koporda,” (minthogy kopott tárgyak, és in specie koporsók is vannak benne,) a casino „csoporda,” a kórház „nyomorda,” a színház „tap-solda,” a kioszk „czukorda,” a börze „zsugorda,” a patika „undorda,” a királyi tábla „szigorda,” a concert „nyikorda,” a kaszárnya „viadorda,” a sétány „bokorda” — és így tovább.

A két sakkozó.

N. M. No — mozdulj te.

M. M. Mozdulj te.

N. M. Előbb mozdulj te.

M. M. Victor procedit : az a szabály.

Vámbéry utazásából.

Utunk Gömüstepéből észak-kelet felé vitt, jobban jobban távolodván a tengerparttól, a két földsánc irányát követve, melyek egyike Köresofi-nak, a másik Altin Takmuk-nak nevezetik. Ezen emelvényeken kívül még sok joská-t, azaz turkman sirdombot lel a szem, hanem ezek kivételével az egész vidék beláthatlan sikságot képez. Gömüstepétől alig egy óranegyedni távolban pompás réteken keresztül mentünk, melyeknek térdig-erő bujatermésű füve itt haszontalanul aszikk el, mivel Gömüstepe lakosai csomruk, azaz nem állattenyésztők. Hány falu virágozhatnék ezen bő nedvességű földön, s

milyen friss élet zajoghatna rajta a siri csend helyett! Az Iliasz tevéből és hat lóból álló kis karavánunk meglehetősen egybe csoportosulva ballagott, mert megmondá Kulchan, hogy itt olyan karakzsik vannak, akik nem állnak az ő parancsnoksága alatt, s ha elég erőseknek éreznék magukat, még őt is megtámadnák.

Engem Iliasz még ez úttal megakart kimélni a tévén nyargalástól, s egy lopott lovat vett át Kulchantól, hogy azon lovagoljak Etrekig. Szerencsétlenségemre Emir Mehemmed a Karatepéből való afghanisztani mákonyfaló, ki már hozzá csatlakozék karavánunkhoz, gyalog maradt; s mihelyt valami pocsolyán vagy más lucskos helyen vitt utunk keresztül, nekem kellett őt nyergembe felvennem, és ő ilyenkor oly erősen belekapasz-

kodek ruhamba, hogy majdnem lerántott a lóról. Ezen közös lovaglás által komoly veszélyben forogtam, midőn a nagy nádas mocsárokon kelle átkelnünk, ahol tömredék vaddisznócsordák nyüzsgöttek. Kulchan és Iliasz elől lovagoltak a kerülő ösvényeket keresve, hogy ezen százkra menő vadak elől kitérhessünk, melyeknek közelségét bizton ki lehetett venni rőfögésükből, de kiváltképen azon ropogásból, melyet a nád között járásuk által okoztak. Amint fülhegyezve lovagoltam, egyszerre megriadt a lovam, s mielőtt az okát elgondolhattam volna, lovag pajtásonnal együtt a földön elterülve hevertem. Utitársaimnak néhány lépésnyiről hallott hangos kacagása közé valami sajátságos visító ordítás is elegyedett, s amint megfordultam, láttam, hogy két vad süldőre estem, melyeknek anyjoktól riadt meg a lovam, s amelyet most malaczai visítása egészen feldühösített, és agyarát csattogtatva állt meg nem messze tőlünk, s bizonyára reánk rohant volna, ha Iliasz öcsese Sirdsan elég jókor észre nem veszi szándékát, s fölemelt lándcsával utját nem állja. Vajjon a fiatal turkman vitéz beavatkozása által elriasztva, vagy a nyomasztott helyzetükből kiszabadult malaczok visításának elhallgatása okozta-e, elég az hozzá, hogy a feldühödött anya odébb állott, hátrafelé futván alomjához, amelytől mi sebes gyorsasággal távoztunk. Kulchan fia ezen közben megfogta elszaladt lovunkat, s azon megjegyzéssel adta nekem vissza, hogy ugyan csak szerencsés ember vagyok, mert a vaddisznók által okozott halál, még a legkegyesebb műszülmant is ned-sisz, azaz tisztátlanul küldi a más világra, s a purgatoriumban ötszáz esztendeig tartó égés által sem tisztulhat az meg egészen.

Miután körülbelül négy óráig nyomultunk előre mocsárokon és réteken keresztül, észrevettem, hogy a Gömüstepétől északfelé terjeszkedő fensik lejtőjén vagyunk, minthogy nemcsak a dombos helyek, hanem a persa határhegység is kezdtek lassankint eltűnni szemünk elől. Csak egyes sátor csoportokat, melyek környékén tevék legelésztek, lehete kivenni messze távolban, s habár a szemet mind a négy felől a legszebb zöld virány gyönyörködteté, mégis legnépesültebbnek találtam a keleti vidéket, melyet Kiszil Akond-dal meglátogatték. Ennek oka az, hogy a Görden hiányát érzik, s az emberek csak addig elégesznek meg a kutvizzel, míg juhukat meghizlalják a kövér légelőn. Itt tehát csak május és június hónapokban találatnak sátrak. Egy ilyen, Kulchan hozzá tartozói által lakott sátor csoportban kellend ma éjjel meghálnunk, minthogy Étrek még hat mérföldnyire van; s ez a mi teherrel jól megrakott tevéinknek egy egész napi ut. Itt már értesítve voltak érkezésünk felől, s az én éhes hadzsi társaim már a jó vacsora

előpostájának tekinték a sátrak fölött emelkedő füstöt. Mindamellet, hogy Gömüstepe innen csak négy mérföldnyire van, mégis jó nyolcz mérföldnyi utat tettünk ma, s az első napi utazás magunkat és állatainkat is meglehetősen kifárasztott.

A sátortól mintegy tíz lépésnyire elénkbe jött Kulchan fiatal unokaöcsese Tadzsibaj, szívesen fogadni bennünket, s Iliasz az afghannal Kulchan vendége lett, én pedig, és a többi hadzsi Allah Nasr szüik sátorába szállásoltatánk. Ez a vén, egészen vagyontalan, turkman magánkiyül volt örömeben, hogy az ég vendégeket küldött neki, s örökké feledhetetlen marad előtte az a valóban érzékeny jelenet, midőn egyetlen kecskéjét leölte, hogy megvendéghessen bennünket. A második étkezéshez, melyet másnap nála költénk el, már egy kevés kenyeret is birt beszerezni, ami már hetek óta sem fordult meg háztartásában; és midőn neki estünk a husos tálnak, leült vén párjával velünk szemközt, s a szó szoros értelmében örömkönyeket sirt látásunk felett. Allah Nasr semmit sem akart megtartani a nekünk feláldozott kecskéből; a körmeit és szarvait, melyeket porrá égetve a tevék feltört sebeinek behintésére szoktak használni, Iliasznak adta, a bőrét pedig, melyet egészen rántott le róla, nekem szánta viz-tömlőül, előbb jól bedörzsölvén azt sóval, s a napon gondosan megszáritván.

Bécsi apróságok.

Ki hinné, hogy mire nem jó az album!

E napokban volt rá példa.

Egy hivatalnok neje, néhány hét óta észre vette, hogy férje nem jön a „Kanzleistunde“ után mindjárt haza.

Okát kérvdén, a férj mindig mentegetőzött, „verlängerte Amtstunde“-ról, „Geschäftsüberhäufung“-ról beszélt. Egy darab ideig csak megjárta; de ezek az Amtstundék néha éjfélig is eltartottak. A férj mindig pompásan kivágta magát, néha még a Reichsrath is kénytelen volt villámhárítóul szolgálni.

Az asszony sajnálta férjét, és hogy ne legyen oka azontúl oly messzire a bureaubá járni, elhatározta — közel az irodához lakást venni. Hogy még korán körülnézhessen, fogta magát egy délután és rendre nézte a kiadandó lakásokat.

Egy kapun szintén czédulát olvasván, felment a kijelölt ajtóhoz; hosszú csengetés után egy kissé emancipált arcú hölgy nyitott elő.

„A lakást szeretném megnézni!“

Tessék kérem, válaszolt a még álmos szemű lakóné, a másik szobában csak egy kis rendet csinálók,

és a függönyöket felhúzó — addig tessék helyet foglalni!

A hivatalnokné leült, — a divánon egy debardeur öltözet álmódzott Strauss hangokról, az asztal alatt üres pezsgős palaczkok düledeztek, — a hölgy egy csinos albumot kezdett lapozgatni. — Csupa fiatal emberek. — Hirtelen felszökik! Kedves férje arc képe szintén ott díslik a sok között. — Hályog esett le a szeméről: — ni ni: a szögletben még az elveszettnek mondott bot is ott támaszkodik.

Fékezvén indulatát, megnézte a másik szobát is, és kemény szemmel végig nézvéen lakónéját, eltávozott.

Most tudta, hogy mik ezek a „verlängerte Amtstunden“-ek és a „Geschäftsüberhäufung.“

Nem szerettem volna azután a férj bőriben lenni; — pedig az asszony a botot is magával vitte.

Egy asszony e napokban a „vámvonat“ előtt közlekedő omnibusban gondosan betakargatott valami elevent nagy kendővel: „Szegény Azorli! ritkán jön levegőre, és a kocsizörgés annyira meghatja idegzeteit, hogy folyvást ugat,“ monda szomszédjához. A vámsorompónál éppen egy szekér állt tele eleven libával — krinolin nélkül — kik szokott szép hangzásu nyelvükön a Carnéval dicsőségeről vagy tán a financiaudgetről parliztak, — erre a kis *Azorli* a kendőben nyugtalanodni kezdett. Az asszony cukorlit ígért neki, csitította — mind hiába, egyszer csak a legkifejlettebb hangon — mintha csak valami Gesangverein tagja volna — nem ugatni — Isten ments, — hanem gágogni kezdett. Igen, mert a kis *Azorli* egy elegans walknudlival hizott gunár volt, ki bizonyosan a „neuste Wiener Complimentirbuch“-ot olvasván, és a lúdhus útján omnibuson legmélyebb incognitobán haladván, lovagias galanteriából kötelezve érezte magát, szekeren levő társainak szerencsés utat kívánni a pecsenye-sütő serpenyőbe. A financia azonban másképp gondolkozott, és a *tollas öl-ebecske* asszonyán, „wegen böswilliger Umgehung des Verzehrungsgefalles“ megvette hatszoros fogyasztásitaxát.

Jó appetitust az *azorlihoz*! —

Sült diákot is, nem tudom, ki evett már? Az érdemdús egyetemi consistorium jónak találta azon 12 tagból álló, az egyetemi ifjuság által választott bizottmányt keményen megfeddeni, azon crimenért, hogy indítványozni merte az egyetem jubileumának azon napon való megülését, mikor alapított.

Szó volt előbb egy kis relegatióról, de utóbb citatio lett belőle. Feszülten várta a kapuban és az egyetemtéren a roppant tömegre szaporodott ifjuság a lejövökét.

A házmesterné kis leánykáját valami culinarius titokkal az emeletbe felküldte.

Nem sokára leszaladt a garádicson.

„Jönnek már a deák urak?“

„Még nem! először megsütik, most csak rupfolják“ volt a válasz, holmi stockeraui kappant értvén.

Erre oly homerosi zaj, fütty, lárma támadt, hogy az épületek rengtek.

A tudós consistorium bent hallván e zajt, ijedtében pohár vizeket szavazott meg magának, s csendes megfeddés végeztével iparkodott kiki a hátulsó ajtókon észrevétlen elszutytyanni.

„Nos milyen Geschäftet gondol csinálni autor imperial Caesar életével? kérdezték e napokban egy az írók gondolatait aranyba changirozó könyvkereskedőt. „Nem sokat — csak akkor lehetne jó profit, ha a szószékről jól letrompfolnák a művet és megtiltanák az olvasását!“ — volt a válasz. Tudta a jó lélek, hogy Renant is a tilalom után kezdtek százezernyi példányokban elkapkodni.

„Herr Doktor! Herr Doctor mondja meg mennyi stempli kell? mindjárt kifizetem, csak csinálja ki, hogy férjem minél hamarabb kijöjön Amerikából.“ E szavakkal rohant e napokban egy asszony egy bécsi ügyvéd irodájába. Ez eleinte azt hitte, hogy az asszony megboldult. — „Bevitték az uramat Amerikába, már ott van két hete.“ — „Akkor a követség által kell lépéseket tenni.“ — „Dehogyan kell követség! Dehogyan kell!“

Az egész ügyvédi iroda principálistól scribáig rábámult mig nagy nehezen kitudták, mi az az *Amerika*? Bécsben hely szüke miat egy új adós börtön épült most, és az ott gyakran megfordulók megkülönböztetésül a régítől elnevezték *új világ*-nak vagy *Amerikának*. — Ott mulatott jelenleg az asszony férje.

Akadály.

Oly nyughatatlan, úgy haboz szegény,
Arcza minden perczen más szint cserél;
Oly kínos e dühöngő érzemény,
Majd csalódástól fél, majd meg remél.

„El fog jöni! Hisz megígérte ő!“
— A mérges kigyót így altatja el —
„Oh! ő nem volt még soha szószegő;
Mint az övé, nincs oly igaz kebel!“

De nem jöve. Keble boszút liheg,
Nagy boszút, hogy tanuljon a világ!
Látja, hogy minden férfi szörnyeteg, —
S a nő, ah ez csak gyenge kis virág.

Komoly volt másnap a találkozás,
Még fájt a seb, melyet tegnap kapa;
De térdre hull a hős s szól: „Megbocsáss
„Leczkém nem tudtam, s bezárt a papa! — —

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Minden jó volna, csak az embernek holta napjüig iskolába ne kellene járni.

— — Tudod-e, hogy a „vigarda“ etymológiája szerint, mit jelent az, hogy „borda“. (Jelent: oldalsontot, szövöszéki alkatrészt és feleséget.) Nem-a; — hanem azt jelenti, hogy „kurtakocsmá“ a hol csak „bor“ kapható. Hát a, hogy „Torda“, micsoda? (Város Erdélyben és mezőváros a bánóságban.) Dehog az; jelent ez olyan kocsmát, a hol friss disznópecsenyét is lehet kapni: „tor“-da! Hát az, hogy „vajda“ mit tesz? (Szerb mágnás, cigány ügyvezető, újságíró.) Nem biz a: hanem előkelő kocsmá, a hol már „vaj“-jal főznek.

— — (Még a francia császár is vesz honoráriumot a munkájától?) Ezt bizonyosan azért teszi, hogy ő is elmondhassa magáról, mint Nagy Péter czár, mikor egyszer juxból elment napszámban dolgozni egy gyárba, s a mit az nap keresett, vett rajta egy sajtót s hazavitte Katalinnak: „Látod, ha czár nem volnék is, el tudnák tartani.“ (El ám — sajtóval; de hát a krinolin?)

— — Egy Olaszországból megtért magyar fiú olyan kukoriczát hozott, mely egy hónappal hamarabb érik, mint a többi. (Bár inkább olyan búzát hozott volna onnan, melynek koránérése az országgyűlést siettetné!)

— — A bécsi kormánynyomdában négyezer másodszoros kiadott törvény hever a néhai Bach miszterium korából. Már most ha e sok törvényt újra a papírosmalomba viszik s kásának zúzzák, akkor elmondhatjuk, hogy meg van a „jog folytonosság“, ha a papírkásából házfödeleket csinálnak, elmondhatjuk, hogy a törvények *oltalma* alatt állunk; ha vizhatlan talpakat készítenek belőle, az lesz: hogy „törvényes alapon“ állunk.

A pesti postakiadó titulusai az előfizetések ideje alatt.

Lapkiadó. (Deczember 29-én.) Alászolgája a *tekintetes úrnak!* Hány előfizetöm érkezett ma?

Posta pénztárnok. Száz!

Lapkiadó. Alászolgája! *nagyságos uram.* — —

Lapkiadó. (Deczember 30-án.) Alászolgája *nagyságodnak!* Hány előfizetöm jött ma?

Posta pénztárnok. Kétszáz!

Lapkiadó. Isten áldja meg; alászolgája *méltóságodnak!*

Lapkiadó. (Deczember 31-én.) Alázatos szolgája, nagy *méltóságodnak.* Hány levelem érkezett ma?

Posta pénztárnok. Háromszáz!

Lapkiadó. Magamat ajánlom *excellentiádnak!*

(Két héttel később).

Lapkiadó. (Január 14-én.) Ugyan, kérem, *tens úr;* hány levelem van ma?

Postatiszt. Bizony: csak tíz.

Lapkiadó. Alászolgája a *nemzetes úrnak.*

Lapkiadó. (Január 15-én.) Jó napot, *nagy jó uram.* Mit kapok ma?

Postatiszt. Csak ötöt.

Lapkiadó. *Ifjúr!* hallja: — ez kevés. Jojczakát!

Lapkiadó. (Január 20-án.) Jó napot *barátom uram.* Van valami?

Postatiszt. Bizony ma nincs egy sem.

Lapkiadó. Hát, *servus, pajtás!*

Szerkesztői sub rosa.

Bécsi t. levelezőnket kérjük, hogy ezimét, lakását tudassa velünk, közleményeit szívesen vesszük T. F. úrnak K.—on. A beküldött 100 adoma többnyire ismeretes már előttünk, részint az „Üstökösben“ részint idegen adomagyűjteményekben mind feltalálható. A mit használhatunk, be fogjuk sorozni.

T. olvasóink megnyugtatóására mondhatjuk, hogy az eddig megjelent humorisztikus írói életrásokért a bemutatottak nem csak hogy nem hivatnak ki bennünket egy szál kardra, sőt inkább biztosítottak bennünket a felől, hogy maguk nevettek rajt legjobban. Hisz a tréfa nem sért! A később következők pedig épen maguk sietnek életükből democritosi adatokat közölni nekünk, hogy annál mulatságosabban üssenek ki életrásaik, s hogy senkinek se lehessen végül panasza: legközelebb Kakas Márton Jókai Mór életrását is fogja közleni s annak is épen abból a posztóból fog szabni a miből a többinek. Tehát az életünkért ne tessék remegni.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.